

Sygn. akt III AUa 148/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Marcjanna Górską (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Elżbieta Gawda
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi K. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 maja 2012 roku wydanym w sprawie III AUa 348/12

oddala skargę.

Sygn. akt III AUa 148/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2012 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację wnioskodawczynie K. F. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 13 lutego 2012 roku.

Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. wstrzymującej jej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r.

W skardze z dnia 5 lutego 2013 r. (data stempla pocztowego) wnioskodawczynie wносиła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, podnosząc, iż wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że przepis na podstawie, którego wydano orzeczenie, t.j. art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) został uznany za niezgodny z Konstytucją. Wskazując na powyższe K. F. wносиła o wznowienie postępowania, zmianę zaskarżonego wyroku i wypłatę należnego świadczenia od dnia 1 października 2011 roku do dnia 22 listopada 2012 roku. W uzupełnieniu skargi wnioskodawczynie podała, że decyzja z dnia 10 grudnia 2008 roku przyznająca jej emeryturę wobec braku zaskarżenia uprawomocniła się najwcześniej w dniu 10 stycznia 2009 roku. W tej dacie nie obowiązywał już przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z FUS, uchylony z dniem 8 stycznia 2009 roku. Oznacza to, według skarżącej, że prawo do emerytury nabyła w okresie, kiedy nie było obowiązku rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Apelacyjny ustalił co następuje:

Wnioskodawczyni K. F. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2008 roku. W tej dacie pozostawała w stosunku pracy z ze Starostwem Powiatowym w B.. Decyzją z dnia 11 października 2011 roku pozwany organ rentowy wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku, z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2012 r., wydanym w sprawie VII U 1316/12 Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie od decyzji, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W ocenie Sądu Okręgowego, niezbędną przesłanką wypłaty świadczenia po dniu 1 października 2011 roku było rozwiązanie stosunku pracy łączącego świadczeniobiorcę z dotychczasowym pracodawcą.

Na skutek apelacji wnioskodawczyni, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 23 maja 2012 roku, wydanym w sprawie III AUa 348/12 oddalił apelację.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania, złożona przez K. F. jest dopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 k.p.c. w sytuacji określonej w art. 401¹ skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wnioskodawczyni wniosła skargę w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą jej dopuszczalność.

Wyrokiem, na który powołuje się wnioskodawczyni, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, co oznacza, że stwierdzenie ich niekonstytucyjności ma charakter częściowy.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy wnioskodawczyni prawo do emerytury nabyła na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 10 grudnia 2008 roku będąc zatrudnioną w Starostwie Powiatowym w B.. Ustalając prawo do przedmiotowego świadczenia od dnia 1 listopada 2008 roku, organ rentowy zawiesił jego wypłatę na podstawie obowiązującego wówczas art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Po uchyleniu wskazanego art. 103 ust. 2a przez art. 37 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz. 1507), organ rentowy wznowił wnioskodawczyni wypłatę emerytury poczynając od dnia 1 lutego 2009 roku. Decyzją z dnia 11 października 2011 roku, od dnia 1 października 2011 roku ponownie zawieszono wnioskodawczyni wypłatę emerytury na podstawie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanego ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o

zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726), mając na względzie przepis art. 28 tej ustawy, z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Analiza powyższych okoliczności faktycznych, zdaniem Sądu Apelacyjnego, prowadzi do wniosku, że wnioskodawczyni nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku. Jak wynika bowiem z treści orzeczenia niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni prawo do emerytury nabyła wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Reasumując powyższe Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie. Dodatkowo podnieść należy, iż stanowisko wnioskodawczyni wyrażone w piśmie uzupełniającym skargę o wznowienie postępowania (pismo z 28 marca 2013 roku) nie znajduje uzasadnienia ani w stanie faktycznym sprawy, ani też w obowiązujących przepisach. Jak wynika bowiem z decyzji z dnia 10 grudnia 2008 roku emerytura ustalona została wnioskodawczyni od dnia 1 listopada 2008 roku. Uprawnienie się przedmiotowej decyzji, nie ma jakiegokolwiek wpływu na wskazaną datę nabycia prawa do świadczenia.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.